

РЕШЕНИЕ

№ 16637

гр. София, 30.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **12710** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по подадена жалба от министъра на вътрешните работи, срещу Решение № ППН-01-156/2024 от 04.11.2025г., издадено от Комисия за защита на личните данни (КЗЛД или Комисията). С оспорвания административен акт: 1./ на основание чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД, е обявена за основателна жалба с рег. № ППН-01-156/19.02.2024 г., подадена от И. П. П. срещу министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни за извършено нарушение на чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД – принципа на ограничение на съхранението и 2./ на основание чл. 83, § 5 от Регламент (ЕС) 2016/679 във вр. с чл. 85, ал. 3, предл. 1 от ЗЗЛД на министъра на вътрешните работи е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на оспорваното решение, като постановено при противоречие е материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Посочва се, че в административното производство пред КЗЛД не са доказани твърденията на И. П., затова че данните му не били изтрети и че служители на МВР са ги обработвали след решението на директора на ГДНП от 30.01.2024 г, както и че по отношение на него са били налице полицейски регистрации, за които съшият не е знаел. Твърди се, че наложената имуществена санкция е немотивирана. Иска се от съда да отмени изцяло решението на административния орган и да се произнесе по съществуващото на спора, като отхвърли жалбата на И. П. срещу министъра на вътрешните работи като неоснователна и недоказана. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Комисия за защита на личните данни, не е представил становище с преписката, с която е изпратена жалбата. В представени писмени бележки излага подробни съображения за неоснователността на жалбата. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юристконсулт Р., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Излага доводи, че Комисията законосъобразно и правилно е ангажирала отговорността на министъра на вътрешните работи като е наложила съответната санкция. Претендира присъждане на юристконсултско възнаграждение. Моли претендираните разноски от жалбоподателя да бъдат присъдени в минимален размер предвид липсата на фактическата и правна сложност на делото.

Заинтересованата страна – И. П. П., редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по оспорването.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че производството пред КЗЛД е започнало с подадена жалба рег. № ППН-01-156 на 19.02.2024 г. от И. П. П. чрез адв. С. С. срещу Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП), с твърдения за неправомерно съхранение на лични данни, описани в решение рег. № 328605-18 от 30.01.2024 г.

Със заявление УРИ 349005-64 от 04.12.2023 г. (л. 95), П. е поискал заличаване на личните му данни, обработвани в информационните фондове на Министерство на вътрешните работи (МВР) във връзка с наказателно производство по БП № 447 от 22.04.2012 г. по описа на ОД на МВР - С. З., прекратено с постановление № 2000/2012 г. от 03.05.2012 г. на РП - С. З., както и във връзка със задържането му в ПУ в Слънчев бряг към РУ - Н. при ОД на МВР – Б.. Това заявление било изпратено по компетентност на директора на ГДНП на 20.12.2023 г. (л. 95, гръб).

С издаденото от директора на ГДНП Решение рег. № 328605-18 от 30.01.2024 г., обективирани в заявлението от 04.12.2023 г. искания на П. за заличаване на личните му данни са удовлетворени. В решението е посочено, че се изтриват личните данни на И. П. П. във връзка с: т. 1./ „извършител“ по заявителски материал ЗМ № 447/22.04.2012 г. по описа на ОД на МВР С. З. - ОДМВР С. З., за деяние по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от Наказателния кодекс (НК); т. 2./ „задържане на лице - уличен“ - задържане от полицейски орган със заповед рег. № 143 от 22.04.2012 г. на ОД на МВР С. З. - ОДМВР С. З., задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 1 от НК и т. 3./ „задържане на лице - уличен“ - задържане от полицейски орган със заповед рег. № 307 от 10.07.2014 г. на РУ Н. - ОДМВР Б., задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за извършено престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК. Решението е съобщено на жалбоподателя на 31.01.2024 г. Същото било възложено за изпълнение на ОД на МВР - С. З. и ОД на МВР – Б. и изпълнено, за което по делото са представени преписи от протоколите за заличаване на лични данни както следва: с протокол № 349р - 4564/07.02.2024 г. по описа на ОД на МВР - С. З. - по т. 1 и т. 2 от решението (л. 112); и протокол с УРИ 251р - 5238/01.02.2025 г. по описа на ОД на МВР - Б. - по т. 3 от решението (л. 113).

Установено е, че по отношение на личните данни на И. П., обработвани в контекста на извършител по т. 1/ „извършител“ по ЗМ № 447/22.04.2012 г., било образувано бързо производство на дата 22.04.2012 г., като с постановление на Районна прокуратура - С. З. № 2000/ 03.05.2012 г. същото било прекратено. В контекста на извършител по заявителски материал 447, на П. била извършена полицейска регистрация № 44283 от 27.04.2012 г. за престъпление по чл. 354а от НК, снета 3 години по-късно със заповед № 119383-285/16.02.2015 г. въз основа на негово искане, подадено чрез пълномощник. Сроктът за съхранение на личните

данни на И. П., обработвани в контекста на извършил по ЗМ № 447/22.04.2012 г. изтекъл на дата 07.05.2014 г. съгласно чл. 3, т. 3, б. а) от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателното производство по реда на Наказателно - процесуалния кодекс (НПК) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. От разпоредбата на цитираната инструкция е изведен извод, че личните данни се изтриват в случаите, когато наказателното постановление е прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК (до 2 години, когато производството е образувано за тежко престъпление и до 1 година в останалите случаи, от издаване на постановлението).

Установено е, че по отношение на личните данни на И. П., обработвани в контекста на т. 2./ „задържане на лице - уличен“ - задържане от полицейски орган със заповед рег. № 143 от 22.04.2012 г. на ОДМВР С. З. - ОДМВР С. З., нямало нормативно определен срок за съхранение на личните данни, като такъв срок не бил определен и от ответната страна.

Установено е, че по отношение на обработката на лични данни в контекста на т. 3./ „задържане на лице - уличен“ - задържане от полицейски орган със заповед рег. № 307 от 10.07.2014 г. на РУ Н. - ОДМВР Б., нямало образувано досъдебно производство.

В жалбата си от 19.02.2024 г. адв. С. е посочил, че И. П. е знаел само за извършената спрямо него полицейска (криминалистична) регистрация в МВР от 2012 г. за която смятал, че е заличена. Посочил е също, че през 2020 г. е поискал от МВР справка за криминалистична регистрация, но без резултат. По-късно, през м. декември 2023 г. подал заявление за заличаване на лични данни до МВР, като в резултат на това получил Решение рег.№ 328605-18/30.01.2024 г. на директора на ГДНП от което узнал, че в автоматизирани информационни фондове на МВР се обработват лични данни от 2012 г. и от 2014 г. по преписки, описани в процесното решение. В жалбата се сочи, и че по отношение на тези лични данни са извършени действия по достъпването и употребата им от служители на МВР с цел извършването на проверки по повод постановен отказ за издаване на разрешение за огнестрелно оръжие от 24.11.2023 г. и спирането му за проверка на дати 16.01.2024 г. и 14.02.2024 г.

Като е приела, че съгласно чл. 29, ал. 1 ЗМВР администратор на лични данни е министъра на вътрешните работи, а не министерството, респ. структура в това министерство, с писмо с изх. № ППН-01-256(2024)#7 от 12.07.2024 г. (л. 62), КЗЛД го е уведомила за постъпилата жалба и е изисквала становище по случая.

За образуването пред КЗЛД производство е уведомен и жалбоподателят П. с писмо изх. № ППН-01-156(2024)#8 от 12.07.2024 г. (л. 64), получено на 22.07.2024 г. (AR – л. 65).

С решение от проведеното закрито заседание на дата 04.12.2024 г., обективизирано в протокол № 51/2024, Комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на жалбата, конституирани са страните, като на същите са указани възможностите за достъп до материалите по преписката и правото им на участие в производството. За насроченото открито съдебно заседание за 09.04.2025 г., страните са редовно уведомени на 11.12.2024 г. и на 13.12.2024 г. (л. 76 - л. 80).

На 14.02.2025 г. е постъпило писмено становище рег. № ППН-01-156#16 от министъра на вътрешните работи във връзка с административното производство по жалбата. В него са изложени подробни аргументи за неоснователност на твърдените от П. факти и обстоятелства. Уточнено е, че осъществената от органите на МВР проверка на 16.01.2024 г., е извършена преди произнасянето на директора на ГДНП с Решение рег.№ 328605-18/30.01.2024 г.

В писмо с рег. № 5290р-4281 от 25.02.2025 г. на директора на Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ (КИС) – МВР, е предоставена информация относно извършваните

справки в периода 01.01.2023 г. до 31.01.2024 г. в информационните масиви на МВР. Видно от посоченото в него, на дата 16.01.2024 г. не е извършвана справка в информационните масиви на МВР по отношение на лицето. На 31.01.2024 г. била извършена справка в ИРПС ОД на МВР - Б. от служител на КИАД Б.. Същият служител фигурирал и в протокол с УРИ 251р - 5238/01.02.2025 г. по описа на ОД на МВР заличаване на данните на жалбоподателя. Посочено е, че срокът за съхранение на данните по т. 1 от Решение рег. № 328605-18/30.01.2024 г. е определен в Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. (л. 179). От разпоредбите на цитираната инструкция е изведен извод, че личните данни се изтриват в случаите, когато наказателното постановление е прекратен/*80 на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. второ от НПК.

В постъпилото допълнително становище до КЗЛД рег. № ППН-01-156#17 от министъра на вътрешните работи на 02.04.2025 г. са изложени съображения в подкрепа на първоначално изложените аргументи за неоснователност на жалбата. От приложените и приобщени в преписката доказателства се установява, че личните данни на И. П. П. по т. 1. т. 2 и т. 3, разгледани в решението от 30.01.2024 г. са изтрети на основание чл. 3. т. 3. б. "а" от Инструкция № 8121з - 748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни обработвани в МВР. В тази връзка е направено уточнението, че постановението спрямо П. отказ с рег. № 8245з-692/24.11.2023 г. за издаване на разрешение за придобиване на дългоцебно огнестрелно оръжие за спортни цели от началник на ОЗ РУ - С. З. е издаден на основание чл. 58. ал. 1, т. 10 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВИ). Отказът е бил връчен на И. П. на 29.11.2023 г. и същият не е бил оспорван.

Изложени са съображения, че по отношение на първата дата, за която П. твърди че е спиран от органите на МВР в [населено място] – 16.01.2024 г., заявлението му е било в процес на разглеждане и данни за него са фигурирали в информационните масиви на МВР. На посочената дата, П. действително е спиран от органите на МВР, за което е приложено в преписката заверено копие на доклад за проверени лица и превозни средства с рег. № 930/16.01.2024г. (л. 118) и докладна записка с рег. № 927/ 16.01.2024 г. (л. 114). Уточнено е, че не е правена проверка в информационните масиви на МВР по отношение на него на тази дата. В заключение е посочено, че е спиран за проверка след решението на дата 14.02.2024 г. в 13,20 ч., за което е приложено заверено копие на доклад за проверени лица и превозни средства с рег. № 1756/14.02.2024 г. (л. 117).

Въпреки тези данни, в хода на административното производство, И. П. е застъпил тезата, че след 2015 г. личните му данни се обработват без правно основание, независимо от факта, че е налице постановено решение за тяхното изтриване.

С оглед на горните обстоятелства, Комисията е приела, че спорни остават въпросите относно законосъобразността на обработката на личните данни на И. П. след 2015 г. (когато е снета полицейската регистрация), до настоящия момент (посочени в решението за изтриване на лични данни от 30.01.2024 г.).

Жалбата е разгледана в открито заседание на дата 09.04.2025 г., на което жалбоподателят не е присъствал, а министърът на вътрешните работи се е представлявал от гл. юрисконсулт В. Т.. Поради липсата на мнозинство за вземане на решение по жалбата, преписката е докладвана на друг състав на Комисията на заседание, проведено на дата 24.07.2025 г. и обективизирано в протокол № 48/2025 г. На това заседание е взето единодушно решение жалбата да бъде обявена за основателна за извършено нарушение на чл. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД, а на министъра на вътрешните работи да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500

лева на основание чл. 83, пар. 5 от Регламент (ЕС) 2016/679, във вр. с чл. 85, ал. 3, предл. първо от ЗЗЛД.

Преписката е приключила с постановяване на Решение № ППН-01-156/2024 от 04.11.2025 г. За да постанови процесния акт, Комисията е приела, че доколкото престъплението по т. 1 – ЗМ №447/22.04.2012 г. се определя като “тежко“ по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, приложение следва да намери предл. 1 от разпоредбата на чл. 243, ал. 10, изр. 2 от НК и в този смисъл срокът за съхранение на личните данни е изтекъл на дата 07.05.2014 г. вкл., т.е. за период от 08.05.2014 г. до дата 05.02.2024 г. ответната страна не е имала законно право да съхранява тези данни (10 години след изтичането на срока за тяхното съхранение). Според Комисията, твърдението на министъра на вътрешните работи за неуведомяване на МВР от страна на прокуратурата за прекратяване на наказателното производство не намира законова опора, тъй като с оглед спазването на сроковете за съхранение на личните данни законодателя изрично е вменил като задължение на ответната страна извършването на периодична проверка на необходимостта от съхранението на личните данни, които се обработват - чл. 46 от ЗЗЛД, като идентично задължение е установено и в чл. 26, ал. 2 от ЗМВР. Т. нарушение следвало и по отношение на личните данни на П., обработвани в контекста на издадени заповеди за неговото задържане по т. 2. - № 143/ 22.04.2012 г. и по т. 3 - № 307/ 10.07.2014 г., тъй като министерството обработвало личните му данни от датата на издаване на съответната заповед до дата 05.02.2024 г. и дата 31.01 .2024 г. (когато са изтрити съгласно протоколи за изтриване на лични данни от съответната областна дирекция на МВР). В този ред на мисли, Комисията е приела че срок за съхранението на личните данни от около 10 години, при липса на данни за образувано наказателно производство влиза в разрез е всякакви правила с принципа на ограничение на съхранението.

Решението е изпратено на жалбоподателя чрез Системата за сигурно електронно връчване /ССЕВ/, а съобщаването му е потвърдено с рег. № 812100-20711 на 04.11.2025 г. – 15:42 ч. Жалбата е подадена по пощата на 17.11.2025 г. и е заведена в регистратурата в АССГ с вх. № 28742 на 19.11.2025 г.

За установяване на спорните факти по делото са приети относими писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи.

При така приетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл. 38, ал. 8 ЗЗЛД 14-дневен срок от надлежна страна, адресат на оспореното решение, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, съдът я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Приложимата към процесния казус нормативна уредба се съдържа в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г., относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Регламента/, пряко приложим в държавите членки, считано от 25.05.2018 г., както и в ЗЗЛД.

Решение № ППН-01-156/2024/04.11.2025 г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД. Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД, Комисията за защита на личните данни е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламента и на ЗЗЛД. Комисията изпълнява задачите, вменени ѝ по смисъла на чл. 57 от Регламента, като производството по жалби срещу актове или действия на администратор на лични данни е регламентирано в чл. 38 и сл. от ЗЗЛД, съответно в

Глава IV, Раздел II от Правилника за дейността на комисията за защита на личните данни и нейната администрация (Правилника). КЗЛД разполага с определена оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от Регламента да упражни. Видно от приетия и неоспорен по делото протокол № 48/2025 г., Комисията е постановила процесното Решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно чл. 8, ал. 1, ал. 5 и ал. 6 от действащия към датата на издаване на административния акт Правилник (изм. и доп. в ДВ, бр. 38 от 28 април 2023 г.).

На следващо място, административният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е обективиран като решение, съгласно изискването на закона. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е обективирана в диспозитивната част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Административният акт е издаден при липсата на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК и да обуславят отмяната му. Съдът поддържа мнението, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Производството е започнало по подадена жалба, образувана е административна преписка, събрани са необходимите доказателства, извършен е анализ на постъпилата информация. След изясняване на жалбата от фактическа страна, КЗЛД, на свое заседание е взела решението си, като е издала и изричен писмен акт, в който е изложила съображенията си и крайното си решение. Предвид изложеното, настоящият състав приема, че при постановяване на решението не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до неговата отмяна.

Настоящият съдебен състав приема, че административният акт е издаден и в съответствие с материалния закон, при което наведените в противен смисъл доводи от жалбоподателя се явяват неоснователни. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

По делото безспорно се установява, че министърът на вътрешните работи е администратор на лични данни. Последният е оспорил твърдението, че след постановяване на решението от 30.01.2024 г. за изтриване на лични данни, процесните данни продължават да се обработват, като до преди датата на издаване на решението е признал факта, че е налице обработване на лични данни извън нормативно установения срок по отношение на личните данни по т. 1 и т. 2 от диспозитива на решението. Твърдението по отношение на съхранението на тези данни извън нормативно установения срок е, че МВР не било уведомено от прокуратурата за издаденото постановление, с което наказателното производство е прекратено. По отношение на личните данни по т. 3 от диспозитива на решението от 30.01.2024 г., също е признал, че е налице неправомерно обработване на същите, като тук не е посочил срок, който е определен за тяхното съхранение. Допълнително е застъпил тезата, че изтичането на

срокът за съхранение на личните данни зависи от настъпването на събитие - в случая, подаване на искане за изтриване на лични данни от субекта на данните.

Определение за „лични данни“, към времето на обработването им – 08.05.2014 г. – 05.02.2024 г., е дадено в чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД (изм. ДВ. бр.7 от 19 Януари 2018 г.). Съгласно тази разпоредба „лични данни“ са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Според действаща след 26.02.2019 г. разпоредба на чл. 4, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

Всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне или по друг начин, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване представлява „обработване на лични данни“, съгласно определението, дадено в § 2 на чл. 4 от Регламента (предишен §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗЛД, в приложимата редакция ДВ, бр. 91 от 2006 г. (отм.)).

Законът за защита на личните данни, в чл. 2, ал. 2 (отм.) установява императивно задължение личните данни да се обработват законосъобразно и добросъвестно, да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели, да бъдат съотносими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват, както и да са точни и при необходимост да се актуализират (т.1 - т.4). Идентични принципи при обработването на личните данни са установени и в Регламента - чл. 5, § 1, б. „а“ - б. „г“, принципите на „законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“ и „точност“.

Обработването на лични данни е допустимо в конкретно посочени в чл. 6 от Регламента случаи, а именно: „а“ обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; „б“ обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; „в“ обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; „г“ обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; „д“ обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; „е“ обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на

данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В настоящия казус, за администратора на лични данни - министърът на вътрешните работи (чл. 29 от ЗМВР), е налице основание за обработване на личните данни за осъществяване на дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство по начините, регламентирани в чл. 26, ал. 1 ЗМВР. Това обаче, не означава, че обработването на личните данни може да става в нарушение на принципите, установени в ЗЗЛД и в Регламента.

Безспорно е, че в периода 08.05.2014 г. – 05.02.2024 г., са обработени лични данни на заинтересованата страна. Принципът на ограничение на съхранението изисква от администратора на лични данни да съхранява личните данни във вид, който позволява идентифицирането на субекта на данните за период не по - дълъг от необходимия за целите, за които тези данни се обработват. Този принцип изисква съхранението на личните данни да бъде е минимална продължителност с оглед преследваните цели. Сроковете за съхранение на личните данни е възможно да са нормативно определени или не, като в последния случай администраторите на личните данни сами следва да определят този срок (чл. 46 от ЗЗЛД). При това, администраторът на лични данни е следвало да определи сроковете за извършване на периодична проверка на необходимостта от съхранение на личните данни, която проверка да установи дали правните основания за съхранение на личните данни са актуални и приложими и дали целите, за които се обработват личните данни не са отпаднали.

В този смисъл, неоснователни са твърденията на ответната страна, че срокът за съхранение на личните данни с обусловен от упражняване правото на изтриване на личните данни от страна на субекта на данните, тъй като подобни "събития" не са установени в закона.

От доказателствата по делото се установява, че нарушението е преустановено към момента на взимане на процесното решение от КЗЛД. Предвид изложеното, съдът приема за правилни изводите на КЗЛД, че е налице нарушение на ад. 45, ал. 1, т. 5 от ЗЗЛД (предвиден и в чл. 2, ал. 2, т. б (отм.) от ЗЗЛД) поради незаконосъобразно съхранение на лични данни на И. П. към дата 31.01.2024 г. по т. 3 от диспозитива на решение № 328605-18/30.01.2024 г. (на която дата са изтрити) и към дата 05.02.2024 г. по т. 1 и т. 2 от диспозитива на същото решение.

Съобразно чл. 38 ал. 3 от ЗЗЛД, Комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по [чл. 58, § 2, букви "а" – "з" и "й" от Регламент \(ЕС\) 2016/679](#) или по чл. 80, § 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с [чл. 83 от Регламента](#), както и по Глава девета. КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия да упражни. Преценката се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Поради това, всяко решение следва да бъде мотивирано с конкретни съображения, обосноваващи предпочетената от административния орган алтернатива. В случая това е направено. Комисията е възприела, че доколкото нарушението е довършено и е неотстранимо, даването на срок за отстраняването му се

явява безпредметно. Приела е, че приложимо и целесъобразно е налагането на корективна мярка „имуществена санкция“ на основание чл. 83, § 5 от Регламента, вр. чл. 85, ал. 3, предл. 1 от ЗЗЛД. Размерът на тази санкция е в минимален размер спрямо предвидения в Регламента максимум. Решението съдържа точни и ясни мотиви за направения избор на най-ефективна, целесъобразна и съответна на принципа на пропорционалност мярка за констатираното нарушение.

Предвид гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора и съгласно [чл. 143, ал. 3 от АПК](#) основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът е представляван от юрисконсулт, при което и с оглед фактическата и правна сложност на спора и обема на извършената работа, съдът намира, че на Комисията се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева, равняващи се на 102,26 /сто и два евро и двадесет и шест цента/ евро по [чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ](#) (НЗПП), определен съобразно предпоставките по [чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ](#) (ЗПП), която сума МВР да бъде осъдено да заплати.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 28 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от министъра на вътрешните работи, срещу Решение № ППН-01-156/2024 от 04.11.2025г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи, ДА ЗАПЛАТИ на Комисия за защита на личните данни сумата от 200 /двеста/ лева, равняващи се на 102,26 /сто и два евро и двадесет и шест цента/ евро разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ :